

1 DÜNYANIN ÖBÜR UCU

Bu kadarı fazla. Hem de çok fazla! Kapıyı güm diye çarpıp odama girdim ve masamda duran dünya küresinin üstünde İstanbul'u bulup, şişi hart diye batırdım. Artık nereden çıkarsa, yani dünyanın öbür ucu neresiyse oraya gideceğim. Dünya küresi aslında bir stres topuydu, bu yüzden de şişin dolgu plastiğın içinden geçmesi düşündüğümden daha zor oldu ama sonunda alttan ucu görüldü. Heyecanla küreyi çevirdim: Yeni Zelanda. Demek, dünyanın öbür ucu Yeni Zelanda'ymış. Artık hedefim belli oldu: İlk fırsatta bu evden kurtulacağım ve birkaç parça eşyama alıp doğruca Yeni Zelanda'ya gideceğim.

Bu fikir kafamda belirginleştğinde ne kadar rahatladığımı anlatamam. Böylece bir süre daha, yani seyahat hazırlıklarını yapıp bazı şeyleri ayarlayana kadar annemle babamın saçmalıklarına katlanabilirim. Şimdi masamda duran,

üzerine şiş geçmiş küreye minnettarlıkla bakıyorum. Sahip olduğum her yararlı şey gibi, bunu da dedem vermişti bana. Ayrıca pırtık asker postallarım, kenarı sökülmüş Jamaika berem, dizlerime kadar inen, üstünde *Defol! yazan* tişörtüm ve en önemlisi anneannemin kocaman zümrüt taşlı yüzüğü de dedemin hediyesi.

Ah, bu arada bir parantez açıp şunu belirtmem lazım! O yüzüğü bana vereceğini söylediğinde annemin suratının ne hale geldiğini asla unutmuyacağım. Kıyameti koparmıştı; “Baba, o daha çocuk, sahip çıkamaz, düşürür kaybeder. Bana vermek istemiyorsan da sakla, zamanı gelince verisin; iki günde kaybedecek göreceksin, vır vır vır vır...” Dedemin en sevdiğim huylarından biri de inatçılığıdır. Nuh dedi peygamber demedi. “O yüzük Zeliş’in olacak,” dedi ve konuyu kapattı. Aslan dedem! Neyse, ben de artık parantezi kapatabilirim.

Annemle babamın son altı ay içinde bana hediye etiklerini anlattığımdaysa, zaten sorunun nerede olduğunu anlayacaksınız: Devetüyü renginde bir palto örneğin, ki bu kadar iğrenç bir rengin dünya yüzünde giysi olarak kullanılması develere bile haksızlıktır! Bir başka örnek: Eski model bir fotoğraf makinesi. İnanabiliyor musunuz, doğru düzgün çalışmıyor bile. Neymiş, babamın hayatta sahip olduğu ilk fotoğraf makinesinin tıpatıp aynısıymış, kendisi fotoğrafçılığa o makineyle başlamış, belki ben de heveslenirmişim. Taş devrine layık bir kafa! Bir kere babacığım, eğer sen o berbat fotoğrafları bu makineyle çektiysen, makineyi at gitsin; ama yok, bu senin yeteneğini gösteriyorsa, fotoğrafçılığı unutsan daha iyi olacak.

Hediyelere devam ediyorum. Sıkı durun, en müthişi

geliyor: Sarı saçlı, Barbie tarzında bir bebek!!! Olacak iş mi? Ben gelmişim on beş yaşına, hâlâ bana bebek alıyorlar. Bu nasıl bir kafadır, gerçekten anlamış değilim.

O hediyelerin hiçbirini şu âna dek bir kez olsun kullanmadım. Evet, dedeminkileri o kadar sevmeme rağmen onları da kullanamadım. Dizlere kadar gelen bir tişört, pırtık asker botları, Jamaika beresi giymeye “çevrem” uygun değil. Ne yazık ki, bir özel okulda okuyorum ve üstünüzde, marka olmayan herhangi bir şey varsa, tamamen dangıl muamelesi görürsünüz. Bir daha da karizmayı toparlamak mümkün olmaz. Bu yüzden de o çok sevdiğim nesnelere odamda giyip ayna karşısında dans etmekten başka bir şey yapamıyorum. En azından, şimdilik diyelim. Ama Yeni Zelanda’ya gidince, sırtıma onlardan başka bir şey geçirmeyeceğim.

Yalnız bu Yeni Zelanda meselesi lütfen aramızda kalsın. Günün birinde evi terk edip dünyanın öbür ucuna gideceğimi annem anlarsa, bunu engellemek için elinden geleni yapar ve açıklıkla itiraf etmeliyim ki, bu tür işlerde üstüne yoktur. O yüzden ağzımı sıkı tutmalı, bu niyetimi gözlerime bile yansıtmamalıyım; çünkü annem göz okumayı, hatta kalp ve ruh okumayı da gayet iyi bilir. Ön hazırlıklarımı, araştırmalarımı ve planlarımı gizli bir şekilde yapacağım ve günün birinde onlara Yeni Zelanda’dan harika bir kart atacam.

Lafı uzattığımı biliyorum. Tahmin edebileceğiniz gibi, kafamın içi de odama benziyor. Yani fazlasıyla dağınık. Daldan dala konuyorum, bir sürü şey anlatıyorum; kimi dinleyenlere çok gereksiz görünebilir, hatta kimi bana geveze de diyebilir. Onları uyarıyorum: Mahcup olacaklar,

çünkü o an için söylediklerim gereksiz gelse bile, sonradan ne kadar anlamlı oldukları anlaşılacaktır. Ve ayrıca dağınık olmam, salak olduğum anlamına gelmez, derdimi anlatmayı biraz geç de olsa becerebiliyorum.

Şimdi size annemle yaptığımız konuşmayı olduğu gibi aktaracağım ve beni Yeni Zelanda'ya kadar götürecek olan kızgınlığa nasıl kapıldığımı kolayca anlayacaksınız...

Kız (*Okuldan yeni gelmiştir; son iki saati, servis adı verilen ama aslında bir lahmacun fırınının içini andıran minibiüste geçmiştir.*): Ben geldim.

Anne (*Yemek yapmaktadır.*): Çantayı yemek masasının üstüne bırakma, leş gibidir onun altı; yemek yiyeceğiz orada.

Kız: Babamla konuştunuz mu?

Anne: Neyi?

Kız: Biliyorsun işte, dün akşam konuştuk ya. Ondan önceki akşam da, daha önceki akşam da aynı konuyu konuştuk ve bu sabah bana söz verdin, babanla konuşacağım, dedin.

Anne: Ha, şu mevzu.

Kız: Evet, o konu!

Anne: Ne bakıyorsun suratıma dik dik?

Kız: Bekliyorum anne.

Anne: Neyi bekliyorsun?

Kız: Konuştun mu babamla?

Anne: Bana bağırma. Benimle bu tonda konuşmandan hiç hoşlanmıyorum. Kaç kere söyledim sana.

Kız: Bağırıyorum anne, bağırıyorum. Sadece boğazımdan istemsiz olarak birtakım sesler çıkıyor. Cevap bekleyen bir canavar var içimde, o soluyor. Anladın mı?

Anne: Konuşmadım babanla.

Kız: Niye?

Anne (*Elindeki kaşığı küt diye mutfak tezgâhının üstüne çarpar.*): Konuşmadım, çünkü konuşmak istemiyorum. Çünkü bu ısrarını manasız buluyorum. Uludağ'a gitmek nereden çıktı? Ne gerek var? Bir sürü para. Üstelik senin kayak takımın yok, kıyafetin yok. Nasıl gideceksin?

Kız: Melis ödünç verecek kardeşinin takımlarını bana; söylemiştim ya daha önce.

Anne: Kimseden bir şey ödünç almanı istemiyorum. Hele o Melis'ten asla!

Kız: Bırak şimdi Melis'i anne. Neden Uludağ'a gitme izin vermiyorsun?

Anne: Çünkü gereksiz buluyorum. Okul gezisi değil, bir şey değil. Üç beş kişi bir araya gelmiş, gezi düzenlemiş. Gereksiz masraf!

Kız: Üç beş kişi değil, bütün sınıf gidiyor!

Anne: İyi. Giderlerse gitsinler. Sen gitmeyeceksin.

Kız: Ama neden? Herkes gidiyor!

Anne: Herkes kendini uçurumdan atsa, sen de mi atacaksın? Bu konu kapandı.

Kız: Sence kapandı, bence kapanmadı. Burada benim bir sorunumu konuşuyoruz ve sen tek başına konu kapatamazsın.

Anne: Seni kaç kere uyardım Zeliş. Benimle bu tonda konuşamazsın. Hayır dedim, bitti.

Kız: Bütün mesele cimriliğiniz, değil mi? Benim için beş kuruş dahi harcamak istemiyorsunuz. Yok olsam, çok memnun olacaksınız.

Anne: Saçmalama. Bu şekilde daha fazla tartışmak iste-

miyorum seninle! Bitti. Anladın mı? Bitti!

Kız sinir içinde odasına gitmeye yeltenirken anne arkasından seslenir.

Anne: Çantayı masanın üstünden kaldır dedim sana!

Kız dönüp çantasını alır ve hızla odasına girip, kapıyı güm diye çarpar.

Gerisini biliyorsunuz işte... Dünya küresini elime almam, şişi saplamam ve Uludağ yerine dünyanın öbür ucuna gitmeye karar vermem...

2 AİLE BELASI

Dünyada adalet olsaydı, insanın ailesini seçme şansı olurdu. Biz çocuklar, doğmayı kendimiz istemiyoruz. Birçok kere, uğraşp didinip, hatta doktorlara gidip, tedavi olup bizi dünyaya getiriyorlar ve ortaya çıktığımız andan itibaren de genellikle pişman oluyorlar. Ondan sonra başlıyor yakınmalar... Bebekken gazımız var, ağlıyoruz diye kızıyorlar; kusuyoruz, sıçıyoruz diye şikâyet ediyorlar; biraz daha büyüyünce konuşamıyoruz, derdimizi anlatamıyoruz diye sinirleniyorlar; bize oyuncak diye verdikleri tuhaf nesnelerin sırrını çözebilmek için onları dağıtıyoruz, kırıyoruz diye bozuluyorlar; hayatı öğrenmek için soru sormaya başladığımızda sorularımızdan bunalıyorlar; okuduğumuz okulları onlar seçiyor ama sonra niye öğretmenine şöyle dedin, arkadaşını niye dövdün diye azarlıyorlar; habire sınavlara sokup, özel okullara girelim diye yapmadıklarını